

مولوی، دیوان شمس، شماره ۱۴۷۸

المنه لله که ز پیکار رھیدیم
 زین وادی خم در خم پر خار رھیدیم

 زین جان پر از وهم کژاندیشه گذشتیم
 زین چرخ پر از مکر جگرخوار رھیدیم

 دکان حریصان به دغل رخت همه برد
 دکان بشکستیم و از آن کار رھیدیم

 در سایه آن گلشن اقبال بخفتیم
 وز غرقه آن قلزم زخار رھیدیم

 بی اسب همه فارس و بی می همه مستیم
 از ساغر و از منت خمار رھیدیم

 ما توبه شکستیم و ببستیم دو صد بار
 دیدیم مه توبه به یک بار رھیدیم

زان عیسی عشاق و ز افسون مسیحش
از علت و قاروره و بیمار رھیدیم

چون شاهد مشهور بیاراست جهان را
از شاهد و از برده بلغار رھیدیم

ای سال چه سالی تو که از طالع خوبت
ز افسانه پار و غم پیرار رھیدیم

در عشق ز سه روزه وز چله گذشتیم
مذکور چو پیش آمد از انکار رھیدیم

خاموش کز این عشق و از این علم لدنیش
از مدرسه و کاغذ و تکرار رھیدیم

خاموش کز این کان و از این گنج الهی
از مکسبه و کیسه و بازار رھیدیم

هین ختم بر این کن که چو خورشید برآمد
از حارس و از دزد و شب تار رھیدیم